

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrny džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosk
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

↳ Serbske njeđzelske lopjeno. ↲

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyšinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

3. njeđzela po tšjoch kralach.

2. Mójs. 34, 4—10.

My pschindžemy wot hodow a pucžujemy jutram napšhecžo — na Golgatha pod kšichž teho Sbožnika. A dženska so wjeđzemy na horu Sinai, na horu sakonja. To kłowo nam praji, kak Bóh druhi krócz sakon da. Njeje pak Křystuš kóznj sakonja? (Romsk. 10, 4.) Haj, ale níz w tej myšli, so by sakon w nowym kłubje žaneje wažnosće njeměl. Jesuš kam praji: „Da njejsym pschischoł sakon rosmjasacž, ale dopjelnicž.“ A bjes samyšla Luther njeje sakon jako přenju hawpschtuń do katechizma stajil. S teho pofnajemy, so ma sakon tež sa naš jako stawy noweho kłuba pláčiwosć. A my móžemy prajicž:

Pucz na Golgatha dže psches Sinai.

1. Na Sinai nawuknjemy žedzenje po Golgatha.
2. Na Golgatha nježmemy Sinai sabycž.

1.

Přenjej tafli běsche Mójsaš w hněwje rozbił. Nětko steji druhi krócz po Bozej pschikasni s druhimaj kamjentnomaj taslomaj psched Božim woblicžom wyškolo na skalnje hory, a Bóh so k njemu pokhila a jemu so dostanje džiwne sjewjenje Bože. (Šht. 6, 7.) Tele kłowa rěči Bóh k Mójsašej. Wón so sjewi w swojej krasnosći jako Bóh lubosće: šmilny a hnadny a ščerplivy a wot

wulkeje dobroty a prawdy, ale tež jako šwjaty, prawy Bóh, kiž tych staršich hrěchi domachpyta na džěčžoch a džěčži-džěčžoch hacž do tšezeho a štwórtého stawa. Duž so Mójsaš rucže k semi pokhili. Wón drje wě, so tón lud delkach pschi horje žaneho prawa nima na hnadu. Wón šebi na to pomyšli, kak so sabkudži, hdyž wokolo stoteho czelecza rejwasche, a kak je czežko, jón w poklušnosći napšhecžo Bohu šdžeržecž. Šswjatosć Boha jeho nastroži, a wón nutnje wo hnadu sa tón lud prošy.

Štupmy tež w duchu horje k Mójsašej na horu sakonja, psched woblicžo šwjateho a praweho a pruhujmy so w šchpihelu sakonja. Te jednore, šwjate kasnje s tym móžnym kłowom: „Ty dyrbiš! Ty njeđyrbiš!“ Kak budža džeržane. Wopomń te kasnje šame. Šsměš dha pak dženska — abo prajmy: šmėđžishe so do tu-teho křutneho wójnskeho cžaša temu, kiž běsche so žyrkwi šbalował, prajicž: „Ty šy 3. kasnju pschestupil“, abo žadosćiwemu šwětnemu cžlowjekej, so je 6. kasnju pschestupil, abo tajtemu, kiž drugeho jebašche, so je 7. kasnju pschestupil. Woni bychu so s najmjeńšcha wušmjeli. Hrěch běsche mnohim něšto stare, šchtož so sa našch cžaš wjazy njehodži, a so je hrěch ludži škaženje, běsche jim hluposć.

To běsche šrudne dopokašmo, kak běsche so cžlowjestwo wot Boha wobrocžilo. Njebě tehodla štrach wulki, so by Bóh šapocžal šwój lud domachpytacž. A wón je hišče hnadnje pschischoł, we wichorje wójny lud wubudžil, so je našch lud so dopomnil a křwatał pod kšichž teho

Sbóžnika, kiž je našče jenicžke wumóženje. Wot Sinai cžehnje naß na Golgatha; ale

2.

na Golgatha njeßměmy Sinai sabycž. W sčt. 10. flubi Bóh nowy flub; na Golgatha je wobsaměnjeny, tam je ðo džiwo lubošče stał, kajkiž ðo na naščeji semi a mjese wščitkimi ludami njeje cžinił. Tam kóždy hrěšnik sbože a hnadu namaka. Tola wopomínny jeno: Bóh flubi Mójsašeji nowy flub, kiž tasli sakonja njeße — t. j.: tež w nowym flubje dyrbimy Bože kasnje pšched woczomaj a we wutrobje měcz, njeßměmy Sinai sabycž.

Husto ðo praji a ðnano tež w škulach wučer: Mny njemóžemy sakon dzeržecž. Wě ðo, so my flabi cžlowjefojo znyly sakon njedopjelny, dokelž ðmy wšchitzy hrěšniky. Ale to je wopacžne a strasčne, i teho ðudžicž: „Dokelž je znyly sakon dzeržecž njemóžne, njeßmym swjasany, sakonjei poßluschny bycz.“ Tyßazy tak myßla; woni na hnadu cžakaja, hnada je jim sahlweczł, na kotrymž wotpoczuje w ðwojich hrěchach, a tak pšchego bóle woßlabnu w ðwojim duchownym žiwjenju. Duž je nusne, do ðwědomnjem samowolacz: Sakon tu je, so by dzeržany byl. A nje-móžesč-li jon tež znyly dzeržecž, dzerž jon tež, kaž daloko to samóžesč we wachowanju a modlenju. Twój Sbóžnik njeje jenož twój wumóžnik, ale tež twój pomocnik. Wón tebi ðwojeho Ducha da a cžze tebe poßylnicž na snutškonym cžlowjefu. Pšchede wščem wopomín: Te 10 kasnjow, kaž je je Luther w małym katechizmje wukładował, móže kóždy dzeržecž, hdyž to cžze. Wone wučinjeja tehodla niz jenož w katechizmje, ale w twojim žiwjenju wěry přenju hamptšchtuku, i kotrejž prawy sapoczatk cžinišch w nowym žiwjenju.

Duž dha: Sinai nječamy sabycž, mějmy sakon pšched woczomaj a we wutrobje. Wotom nawuknjemy hakle prawje hnadu Božu šhromadžicž. Pšchetož nječhabłaza wěrnosč wostanje, sčtož tón Sbóžnik ðam w ðwojim předomwanju na horje praji (Mat. 5, 18): „Saměrnje, ja praju wam: Dokelž njesańdže njeßjo a semja, tež niz jene pißmicžto, tež niz jedyn punktčik wot sakonja njebudže sańcž, hacž ðo wšchitke wězy stanu.“

Samjeń.

Boža wola abo prawdosč.

„Nječ ðo jeno nětk tak stanje, pšchetož tak nam pšchisłuscha, wšchitku prawdosč dopjelnicž.“ Mat. 3, 15.

Jesuf i Zanej pšchindže, so by ðo kšchecžicž dał. Nječženizu mějesche sa dopjeljenje Božeje wole abo prawdosče. Boža wola je pšchego prawdosč. Šhubjene wowzy i israelskeho doma phtacz a hrěšnikow i potucze wołacz, spróznich a wobcžezěnych woschewjecž, hojicž, cžerpicž, wumrjecž — to bě prawdosč, kotrejž dopjeljenje Jesuf w duchownej myßli „ßwoju jedž“ mjenowasche. Tajke dopjeljenje prawdosče wón tež Zanej porucža: „Nječ ðo jeno tak stanje.“ A nam? Dosč je wězow, kotrejž kóždy sa nusne njewobhlazuje, mjes nimi džakowanie sa narod, kemschikhóð maczerje, ðama kšchčeniza. Woščicž a i cžělnym waschnjom ðo i Božemu blidu pšchihotowacz je drje pěkny, swonkowny skutk abo pocžinł, ale wón ðo dale bóle poßabnywa. Niz tak! Nam ðo pšchisłuscha, wšchitku prawdosč dopjelnicž, tež w najmješichim ðwěrnim bycz, haj ðamo tam, hdyž ðo to mi a tebi sa trěbne njesda.

J. K.

Kotry bě bohatschi?

Šhudy wjeßnjany pšchi pucžu kamjenje klepasche. Tam jeho jeho ðußod, bohatty bur a naduwał, nadeńdže. Tón i njemu praji: „Nětko ðym wšče moje ležomnosče i rjany m trucham wurunal; znyly doł hacž tam dele, kaž daloko widžišch, je nětko mój.“ — „Derje.“ — „A wšchitke pola jowle we wokolnosčji ðu tež moje.“ — „Derje.“ — „A tamnu stronu po horje znyly lěß hacž na wješich.“ — „Haj — a módre njeßjo tam horjeka?“ woprascha ðo nětko kamjenjeklepał. Bur i ramjenjomaj šezahny. „Te je moje“, šchěry mužik rjekny a hladasche i kšchecžatym woblicžom do njeßjeskeje módriny nuts. W nozy pak ðo kublerjei džišesche, so je wo wšy najbohatschi muž wumrjek. Sastróženy wotucži a ðo we ložu poßydnny; to tola ničto druhi bycz nje-móžesche, hacž wón ðam. Njano pak i kšče wustupiwšchi kšchecšesche: „Dženka w nozy je tež stary kamjenjeklepał zyle nahle na ðlabosč wutrobny wumrjek.“ — „Tón je wumrjek?“ — rjekny kubler, a spodžiwne myßle jemu pšches dušchu cžehnjechu. Na wščem poßledku je tónle klepał najbohatschi muž wo wšy był.“

J. K.

Bamž Hrehork a biblija.

Wokoło lěta 600 bě Hrehork I. abo Wulki i bamžom w Romje. To běšče jara wustojny biskop zykwoje nawjecžornych krajow. Wón ðo woßebje tež sa mißionstwo w Sendželskej starasche a tamnym póhanam wjele předarjom šezesche. Ale hišchče wjazy. Jenemu jendželskemu biskopei wón ras biblije pšchipoßla i tej porucžnosčju, so bychu ðo pilnje cžitake, a to tak, so by pšchitym wußwjecženje ðamßneje wutrobny hlowna wěz byla. Š zyla Hrehork na to hladasche, so měšchizy ðwjate pißmo njebychu jeno ðami studowali, ale tež wšchědnich ludži pšchi kóždej škladnosčji i njeho wučžili.

Sunkrócz jenemu kšěžorskemu lěkarjei tehodla porokowasche, so ðwětneho rospróščenja dla kšwile nima, wšchědnje w bibliji cžitacz. Sajimawy sa kóždeho kšchecžijana je list, kotryž lěkarjei pißasche. W nim takle praji:

„Te dha ðwjate pißmo něšchto druhe hacž list wšchewomóžneho Boha na ðwoje stworjenje? Saměrnje, hdy byšchče daloko wot kšěžorskeho ðyðla pšchewywali a wot semškeho kšěžora list dostali, njebyšchče měra měli a spacž móhli, doniž byšchče šhonili, sčto wam kšěžor pißche. Nječjeski kral, Anjes cžlowjefow a jandželow, je wam ðwój list, kiž dyrbi waß i wěcznemu žiwjenju wješč, póßkał, a wy tola škomdžicže, tónle list pilnje cžitacz. Tehodla dha ðo nječombžče, ale phtajče a pšchemyßlujče ðebi ðłowa wascheho stworicžela. Wukicže Božu wutrobu w Božim ðłowje spóßnacž, so by ðo wascha dušcha i cžim wješichim žedženjom po wěcznych lubkach jahorila; pšchetož we waschei dušchi cžim wješichi pokoj nastanje, hdyž jej lubosč i stworicželei žaneho měra njeda.“

J. K.

Setkanje Bože we wulkej wójuje.

(Bofraczowanje.)

Wučer powjeda, so je w Spirogsten kopjeno se šchulerškich pißantskich knihi, wot džecžazeje ruki, najšterje wot něhdže 12lětnje holzy, napißane, wó ištweje namakal a na nim te ðłowa pißane wohładał: „Zuby nano, kaž pšchindže, so ty nětko tež do Boha wěrišch, sčtož tola hewał tvoje waschnje nječěšche?“ Šajka hnuzaja rěcz tele džecžaze ðłowa.

* * *

Mny běchmy rucžne granaty pšchihotowali, ale dženska ðo hišchče njesda cžaz bycz i nadděhej. Šdyž ja nětko šchileny ðedžu

we swojej hrjebi a granaty wokolo naš wuja, mi tyžaz wobrasow na myšle pschindže. S wulkej žiwosću so mi zylh pucž žiwjenja jiewi, hdyž taž kóždu hodžinu smjerczi do woblicza hladasch. Wobsebjje to dobre, pscheczjelne, w žiwjenju psched duchowne wóczko stupi, wschu luboscz, kiž hym nashonil wot najšazscheje młodosće, so překi stupi srudnym wobstejnoscjam, wot kotrychž je wojak we wójnje wobdaty. Ja knihu wuczahnu, w kotrejž Dr. Lutherowe słowa wo wójnje čitam. Wón ju wukladuje jako wot Boha postajeny, nujny podawok, kiž pschinjjeke wuczisćenje čłowjestwa. A wopradowže tón, kotremuž budže sponožene, sbožownje domisnu sažo wobladacz, dyrbi wuczisćenju čłowjek bycz, hdyž je jeho duscha wscho žalostne wójnje pschewinyka. A shtóž wostanje, je se swojim žiwjenjom na wuczisćenju čłowjestwa sobu džekal.

* * *

Wobras budže mi čaž žiwjenja psched woczomaj stejecz, ja jón sabycz njemóžu a hdy bych sto lět stary byk.

To běšče po czežkej krawawnej bitwje. Někotry mojich lubych ludži ležesche na polu se šlamanymaj woczomaj, něotre wocho čłowiske džeczko wlecžesche so w hubjenstwie swojich ranow na wobalnischczo. Čzi drusy ležachu wot hny tschabeni pschi rózku so palazeje wšy brjedža klajazhch franzowskich čželow pod kražnym hwěsdojthym njebjom w nožy w awguscze. W naschich wutrobach klapachu hiščeže roshorjenja a styskoscze žalostneho wojowanja. Našče woczki taž proste hladachu hórje k mērapolnym hwěsdam a kóžda duscha bu wot so pscheczivjazych sačuwanjow khablana. Duž pódla nje muž praji: „Snjes leutnanto, ale to so čłowjek modlicz nawuknje!“ Trjecheny wot tutych jednorych słowow, kotrejž mējach taž sam we swojich myšlach, so wobrocich, teho muža wobladacz. To běšče jedyn mojich rekrutow, ničzo lēpschi a ničzo hubjenšchi, hač wulka hromada wschitkich druhich wojakow. Jeho powołanje sobu pschinjjeke, so běšče sozjaldemokrat. Jeho žiwjenje, jeho wjekele a srudoba hibasche so w tym samym wobnjesowanym wokrjeju, kotrejž bēch kóžde lēto pschi wuwuczenju rekrutow nashonil. Shtó běšče so w tym mužu stało, so so w styskosczi swojeje wutrobny k Bohu wobroczi, so na jene dobo troscht a pomoz w tym pytasche, shtóž běšče najprjedy wužmēšchal abo shtóž běšče jemu k najmjenšcha žyle pódlanške bylo? Haj, nusa modlicz wucz. Haj, tyžazkróczna smjercz na bitwischczu k čłowjekstwi stupi, budže hymjenšne sornjeshko, kotrejž hluboko we wutrobje, husto pod próchom drēma, wubudžene a wón wustupi jako čłowjek, swojeje słaboscze sebi wēdomny.

W mērje ležesche na kompanijowej komorje 250 małych čžornych knižkow. Pólne spēwarške, na nich steji. Nětko kóždy wojak jene w saku noschesche. W mērje je někotry se smēchom na nje hladał. Nětko so wažne wobbedženštwó. Šak husto hym muža wjeczor widžal k tymi knihemi w ruzh, a pschi pólnej Božej službje ani jedyn njebēšče, kiž běšče tu knihu shubil.

(S lista leutnanta.)

(Pschichodnje dale.)

Wumjeńkar

abo

Sdžež ma wlohu, tam roicze.

Powjedańczo sa lud,
po němškim wobdžekane wot dra. Šfula.

(1. pokračowanje.)

Dječzi staw.

Wjekele a srudoba.

Michał běšče 64 lět stary, Pētr 28 lět. Na narodnym dnju lubeho hyna so našchemu staremu wutroba wotewri. „Pētrje!“

rjekny wón, „stare słowo praji: »Schēščždžekacz lēt — schēdžiwz.« To dha hym ja hižom shtyri lēta, a wopokasmo noschu na hlomje. A Bože pižmo praji: »Našče žiwjenje traje hndombžekacz lēt.« Duž mēl ja, jeli so so Bohu spodoba, hiščeže 6 lēt na semi. Te lēta chyzl ja rad živy bycz taž po swjatoku, so mohł swoje šandžene dny derje rospominacz a swoju šnuskownu rolu pilnje wobdžekacz. Ty drje wēsch, kello smahi nutskach wostawa, a ta lohko taž na najlēpschij roli kopschiny a wōstny shtadžeju. Ty dyrbišch moje hospodarštwó na so wsacz. So by pak to mohł, bych rad widžal, hdy by mi bōrsny pschichodnu džowku do domu pschijwedł. Žēntwa so nima psches mēru wotstorkowacz, pschetoz kóždy nan chze, taž daloko so Bohu spodoba, swoje džēczi wukublacz. Mjēšy sebi hiščeže na žanu myšlil?“ — Shtóž prawe pucze kthodži, tón so njetaje.

„Nano!“ wotmolwi Pētr, „dužy do Kamjenjowa hym k Rowarjež Janom husto pola jeho wuja byk. Škralež Marscha njeje so mi nekajka šdała. Jeli so wój k maczerju ničzo pscheczwo temu nimataj, a jeli so ja pschi bližšchim šnajomništwje widžu, so je pobožna, šwērna a džekawa holza, dha drje bych sebi ju wšak.“

Tola njekomdžmój so dlēje pschi tym, luby čžitarjo! Michał Pētrej kubló pschepoda. Ale to šahrodnštwó šlōnz wšy, k kotremuž 18 kórzow pola škuschesche, shtowa wón sebi, prajizy: „Ša čzi njecham wumjeńka czežkeho čžinicz. Mój k maczerju jenu hornju štwu k komoru sa sebjje wosmjemoj a jēšč budžemoj k wamaj młodymaj sa jenym blidom. So bych pak sebi kóždy kroschil pominacz njetrebał, hdyž chzu draštu sa naju kupowacz, abo hdyž chzu škutl kschēščžijanskeje lubosče došonjecz, shtowam sebi to małe hospodarštwó pschede wšy. Ty mi hnoj dawasch a ja tebi sa to słomu. Darma rolu džekacz a, shtóž je nusne, wosncz, to sebi jako wumjeńk žadam. Šny k tym špokojom?“

„Čžehodla njedyrbiak špokojom bycz, nano?“ wotmolwi Pētr; „wšchal wšchitko tebi škuscha, a ty by so ja młode lēta wjele hórje mēl. By-li so mje něchtó praschal, tač dyrbišch čžinicz budžich tu samu radu dač.“

Nanowe a hynowe wujednanje bu psched šudom wobtwjerdžene, a Pētr bu k hospodarjom na kuble.

Stary Škal, Marschiny nan, běšče wot Rowarjež Sana Pētrowe žadanje šhonil, a došelž ničzo pscheczwo tajkej žēntwje njemējesche, džēšche Pētr k Janom jako družbu něotre rasny k nim na wuhlady. Na to so Škal a jeho žona a džowka sebrachu, wopytachu Pētrowe hospodarštwó a wobhladachu sebi ludži, dom, dwór, šahrodu, rolu a škót: k křota wšchitko, shtóž w shtwórtěj proštwje steji. Ša tyžžen Pētr k nim na słowo pschindže, a džēń šluba bu postajeny.

Šslub so čžicho šwjeczesche. Pschi tej škladnosčzi bu jašnje šrosprajene, šajku smēje njewjesta pomoz, a šajke budže nawoženjowe wobbedženštwó. — Bōrsny na to taž bu psched šudom wobtwjerdžene, so dyrbi, jeli jene wumrje, prjedy hač mataj džēczi, to druhe nade wšchitkim k knjesom bycz. Michał sam běšče na to hnal, so by so tuta naležnoscz tač šradowala.

Čžestny młody hólz a čžestna młoda holza so pschipowjedašchtaj.

Našmu, tyžžen do kwaža, brascha hōščzi pscheproschowašche. Na jeho klobuzh bē kwētkowny wēnz k čžerwjenožidžanum bantom, a na kiju taž čžerwjeny bant smahowašche. Še šaka jemu rjane pižane rubjeschko stejesche, a na lēwym porczmye taž jene wišasche.

Šwažne wōšy pschihotowane stejachu; pohoncžoj, k rubjeschkami a wonjeschkami pscheni, juškachu, a konje rōžate a bantate klinkotachu. Do přēnjeho wōsa so njewjesta šyže, do druhého nawoženja, a přēdku so herzy wjesechu.

Sako bėchu do zyrkwyje fastupili a czihi Wótczenasch a niemje-
scziński kherlusch wuspėwali, buschtaj Pėtr a Marscha wėrowanaj.
Stary knjes duchowny jeju śwėru i Bożeho kłowa rozswucżowa-
sche, sčto ma mandżelstwo na hebi a kajke pschiżłuschnoscze hebi
żada pschi wjehele a pschi srudobje; a wschitko to tak jaŋnje a po
wėrnojszi rozskadowasche, so stary Michal pschezo i głowu kłwa-
sche. Dokelż knjes duchowny wschitkich pschitomnych snajesche, dha
kóždemu nėkotre kłowa pschidżėli. Pschede wschitkim pak Marju
napominasche, so dyrbi Marschu jako lubu dżowku do domu wsacz
a i wschemu dobremu wodżicz w kichesczianskiej scżecpliwosczi.
Potom, so i Marji wobrocziwschi, prajesche: „Sa hym twojeju
starscheju wėrował, tebje kschiczik a tebi požohnowanje dał po wo-
puschczenju schule. Nėtko hu czeżke a srudne czaŋy. Pschichodna
macz a pschichodna dżowka stej jena pschecziwo druhej, każ je to
na poŋledni czaŋ wėschcżene. Sa cze twojeho Boha a Ebóznika
dla proŋchu, hladaj so śwėru, so ludžo wo wŋy niemóhli prajicz:
»Paneż Pėtr je swojimaj starschimaj srudobu a hubienstwo do
domu pschiwjedł.« — Pschi tajkich kłowach Marscha płakasche a
hebi kamej lubjesche, sčtoż jeno móže žona płakacz a lubicz. Sej
pak też bėsche wopravdže tak wokoło wutrobny. — Po woporje a
po Wótczenaschu so domoj wróczachu.

„Daj Wóh sbože“ a „Daj to Wóh“ bu na zykym pucžu
klyschane.

Sako bėchu wschitzy do kwapneho domu a sa blido žohnowani,
wuspėwa brasekła modlitwu a pschejesche mlodymaj mandżelstimaj
sbože do jeju noweho stawa.

Tola njełomdżny so pschi wopikowanju jėdže a picza a rejow.
Senoż na to hiŋcže spomıny, so pschihladowarjo podarmo pod
wofkami njeŋejachu, a so sa dostate dary mlodymaj mandżelstimaj
sbože pschejachu; każ też, so so stary Michal pschi rejach khwilku
se swojej Marju sobu powjećza, a so so jimaj prawje
spodobasche.

Po kwapu kóždy i brėmjeschkom dom czehnjesche, a Pėtr so
se žonu a se starschimaj domoj wróczki. — Tudy so wschitko
prawje duschnje počinasche. Marscha bėsche dżėławe, dobre dżėcžo.
Mėr w domje bydlesche. Wschitko mėjesche hwóji rjad a wėŋty
khd. Wschitzy bėchu pschesjene a wuprajichu so sjawnje, każ so
žanemu sčasche. Michalowe stare pschiłkowo pak bėsche: „Sdžeż
je muž w domje, tam njeje swada.“ Ale i tym kłowczkom „muż“
chżnysche wón wjele prajicz. — Seho dobra Marja pak so nje-
móžesche tak rucze do teho namakacz, so bėsche knjeistwo w druhich
rukach. Wona pschezo hiŋcže kusł sobu rozkasowasche. Ale
Michal jej roŋstaja, so ma nėtko Marscha hospodaricz jako
w swojim. Marja móžesche jehó czim lóže poŋkuchacz, dokelż so
Marscha, hdyž nėŋcšto ważne pschińdže, kóždy ras jeje praischesche,
tak je wona cżinika.

Tak so nasyma a syma wjehele minyschtej. Naschej staraj
so wjeheleschtaj, so mėjeschtaj dwė dżėczi sa jene.

Tola sčto je cżłowiske wjehele a cżłowiske žiwjenje? Cżłowjeł
je w swojim žiwjenju jako trawa, wón kczėje jako kwėtko na polu.
Sdyž wėtr na nju sadunje, dha wona wjazhy njeje, a swoje mėŋtno
wona wjazhy njesnaje. — Sako mėrż pschińdže a Pėtr na rolu
myklesche, počoži jehó Wóh tón Knjes na khorołožo. Szynna
hlowniza jemu rosom wsa, a jenoż tam a hem so jaŋna mykł
psches jehó kłudnorėcżenje pschecziŋschcza, każ kłonżowa pruha psches
wjećcżatu mjeczelzu. W tajkich jaŋnych khwilach so Pėtr śwėru
i Bohu modlesche, a huŋto też swojeho nana proschesche: „Nano,
jeli so wumru, njewopuschcz moju wbohu žonu!“ — Kał rad to
Michal kłubi! Wón budżische wjele wjazhy prajik a dał, bėsche-
li žiwjenje swojeho kyna mohł sđerżecz. Ale teho czaŋ bė dobėżał.
Po modlitwoje, po wutrobnej počucze a po dostacžu Bożeho wot-
kasanja wuŋny wón, prjedny hacž bėsche 29. lėto dokonjał.

Srudoba a žaloscž w zykym domje knjezesche. Sčtoż je
swoje dżėcžo na marach widzał, tón móže sacżucz, tak jim wokoło
wutrobny bėsche. Tej žonje so nochżnyschtej dacž spokojicz. Michal,
styhnywschi ruzhy, w kucze khdasche a sdychomasche: „Mój Pėtrje,
moje wjehele!“ Potom pak sašo swojej žoni rėcżesche: „Maczerka,
daj hebi hycž; po krótkim czaŋu tam mój też budżemoj, a ty
swojeho kyna sašo smėjesch! Njepsehrehřech so psches njewėru a
morkotanje!“ — Wón da swojeho Pėtra pohrjebacz, każ nan
dżėcžo hrjeba, prajizy: „Wón je mje živy czeŋcził, każ dyrbi dobre
dżėcžo nana czeŋczič; nėtko chżu ja jehó też morkoweho czeŋczič,
każ dyrbi nan lube dżėcžo czeŋczič.“ — Wón jehó i rowu psche-
wodži; žonje pak sobu hicž njemóžeschtej.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

* Sdyž so też w czaŋu mėra w kėrbstich Bożich domach na
kheżorowym narodnym dnju (27. januara) Boža kłuzba kwjeczesche,
bėsche w Sakskej waschnje, kheżorowy narodny džen pschichodnu
njedżelu na kwojatym mėŋtnje sobu kwjeczič. Nėtko pak je też
hiżom w sańdženym wójniskim lėcze zyrkwina wyschnoscž to žadanje
sjewika, so mėl so we wschėch Bożich domach kheżorowy narodny
džen 27. januara i Bożej kłuzbu kwjeczič. A nėtko je sašo
evangelsko-lutherske krajne konsistorstwo wufas wudało, w kotrymž
wschitkim evangelsko-lutherskim wofadam poruczi, też w tutym lėcze
27. januara, na kheżorowym narodnym dnju, kwjedżenisku Božu
kłuzbu wotdżerżecz. Czaŋ Božeje kłuzby so wofadam pschemo-
staji, każ też duchownym wuŋwolenje teksta. Wufas so stónczi
i tymi kłowami: „Njech shromadne dżakowanje a dobroproŋcżenje
sa kheżora a nasch wótzny kraj so Bohu derje spodobu.“

* Cżetwjenty kchiz wo staru nowinsku papjeru, kajtejeż je skoro
w kóždym domje we wjetischej mėrie, proŋhy. Póŋkacz ma so do
Draždżan (adresa: Abnahmestelle des 12. Armeekorps, Dresden-N.,
Ganstraße 2) a to hacž kónz teho mėkaza. Tale papjera so na
mėŋto kłomy, kotraž so hewal do spanskich mėchom tyka, trjeba a
móže so też i dżėłanju wodżeczow trjebacz. Szłoma ma so
nėtko sa wizowanje skotu atd. nałožicz. Duż pschińdže tale papjera
naschim smużitym wojakam i lėpschemu. A duż je radżicz, so so
tale próŋtwa powschitkownje wobkėdżbujie a ničto teje próžy luto-
wacz njebudže, i wužitkej naschich wojakow tajku počisłschczanu
papjeru wotėdacž a na mėŋtno, hdyž so hromadži, póŋkacz.
Wė so, móža jich też wjazhy wo wŋy i temu hromadže stupicz.

„Bombaj Wóh“ njeje jenoż pola knjesow
duchownych, ale je też we wschėch psche-
dawańjach „Serb. Nowin“ na wŋach
a w Budyschinje dostacz. Na sčtwórcz-
lėta płaczi wón 40 pj., jenotliwe cżiŋkła
so sa 4 pj. pschedawaju.

Samolwity redaktor: J. Gólc. Szoburedaktor: J. A. Kapleř.

Cżisčezet a nakladnik: M. Smoleř.